Є в ясності осінніх вечорів
Урочиста краса і безгоміння,
Зловіщий блиск, червоний тон кущів,
Листків пожовклих легке шелестіння.
Прозорими туманами блакить
Вже сиротливо землю сповиває.
Передчуванням близьких бур
на мить Рвучкий, холодний вітер пробігає.
Безсилля втому ллє. Воно само —
Та лагідна усмішка зав'ядання,
Яку в живих істотах ми звемо
Красою соромливою страждання.
Переклад Ю. Клена